[2018] 11 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 1092

ਗੋਵਿੰਦਮਲ (ਮ੍ਰਿਤਕ) ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ

ਬਨਾਮ

ਵੈਦੀਆਨਾਥਨ ਅਤੇ ਹੋਰ

(2008 ਦਾ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5276)

ਅਕਤੂਬਰ 23, 2018

[ਐਨ. ਵੀ. ਰਮਨਾ ਅਤੇ ਮੋਹਨ ਐਮ. ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਜੇ.ਜੇ.]

ਮੁਕਦਮਾ:

ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨੂੰ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ (ਜੋ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਸੰਪਤੀ ਦਾ 50% ਹੈ) ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮਨਾਮਾ - 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਬਦਲਵੀਂ ਵੰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਦੀ ਸੀ - ਸਾਲ 1912 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ - ਵੰਡ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਭਾਵ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੁਰਵਜਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਆਈ – ਬਾਕੀ 50% ਸ਼ੇਅਰ ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਪੁਰਵਜ ਹਿੱਤ ਲਈ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ – ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਰਵ-ਵਿਆਜ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਜੋਂ ਧਿਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ) ਅਤੇ ਬਚਾਓ

ਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਕੂਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ-ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ - ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਬਦਲਵੀਂ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ - ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ - ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ - ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ: ਇਹ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵੰਡ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡੀਡ ਰਾਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ - 50% ਹਿੱਸਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਸੀ - ਦੂਜੇ ਭਰਾ ਦਾ 50% ਹਿੱਸਾ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ - ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਫ 50% ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਭਾਵ ' ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਸੰਪਤੀ - ਸਕੂਲ ਅਤੇ ਮੰਦਿਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਾ ਤਾਂ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ - ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ - ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ।

ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908:

ਧਾਰਾ 11 – ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ - ਦੀ ਲਾਗੂਯੋਗਤਾ - ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ - ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ: ਸਹਿ-ਮੁਲਜ਼ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕਤਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਸਬੂਤ:

ਦਾਖਲਾ - ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਮੁੱਲ - ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ: ਦਾਖਲਾ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੁਕੜਾ ਹੈ - ਹਾਲਾਂਕਿ ਦਾਖਲੇ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਦਾਖਲਾ ਐਸਟੋਪਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ - ਐਸਟੋਪਲ।

ਸਿਧਾਂਤ:

ਕੈਵੀਏਟ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ - ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ।

ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ ਅਦਾਲਤ

ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ: 1.1 ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 3.18 ਏਕੜ (ਹੁਣ ਘਟ ਕੇ 2.72 ਏਕੜ) ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ 'P' ਅਤੇ 'C' ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵੰਡ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ 1.36 ਏਕੜ ਸੀ। ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਹਿੱਸਾ 'P' ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 50% 'C' ਕੋਲ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਭਾਵ 'P' ਤੋਂ 1.36 ਏਕੜ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਸੀ' ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਰਾਹੀਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਚ ਜੋ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ 2.72 ਏਕੜ ਦਾ ਸਿਰਫ 50% ਸੀ ਜੋ 'ਸੀ' ਕੋਲ ਸੀ ਭਾਵ 1.36 ਏਕੜ। ਬਾਕੀ 50% ਜਾਇਦਾਦ (ਅਰਥਾਤ 'A' ਅਨੁਸੂਚੀ) ਜੋ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਕੋਲ ਸੀ

ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। [ਪੈਰਾ 5] [1101-ਡੀ-ਈ, ਐੱਫ-ਜੀ; 1102-ਏ-ਬੀ]

1.2 ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਅਦਾਲਤੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ 'C' ਨਿਰਣੇ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਫ 50% ਫੈਸਲਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦਾ ਸੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਆਖਰਕਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੋਖਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਵੀਏਟ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ (ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦਿਓ) ਅਜਿਹੇ ਖਰੀਦਦਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਭਾਵ 2.72 ਏਕੜ ਵਿਚੋਂ 1.36. ਬਾਕੀ 50% ਅਰਥਾਤ ਅਨੁਸੂਚੀ 'A' ਜਾਇਦਾਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। [ਪੈਰਾ 5] [1102-ਸੀ-ਈ]

1.3 ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਵੰਡ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ। ਅਰਥਾਤ 'A ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 'A ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ

ਲਈ ਜੋ ਕਿ ਪੂਰੀ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 2.72 ਏਕੜ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਹੈ ਜੋ 1.36 ਏਕੜ ਹੈ ਜੋ 1912 ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵੰਡ 1912 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਆਪਣੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਹ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ 50% ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚੋਂ 1912 ਦੀ ਵੰਡ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। [ਪੈਰਾ 6] [1102- ਐਫ-ਐਚ; 1103- ਏ-ਬੀ]

1.4 ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 1933 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ 'ਸੀ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸੀ। ਜਿਹੜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਰਣਾਇਕ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 50% ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। [ਪੈਰਾ 7] [1103-ਸੀ-ਡੀ]

2.1 ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਦੋਂ ਮਾਮਲਾ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਕਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਸਹਿ-ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਸਮੇਤ ਕੇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। [ਪੈਰਾ 12] [1106ਐਫ-ਐਚ; 1107-ਏ]

2.2 ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ (a) ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (b) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (c) ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹਨ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। [ਪੈਰਾ 9] [1104-ਸੀ-ਈ]

2.3 ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 2 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਅਰਥਾਤ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਕੂਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦੋਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ-ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। [ਪੈਰਾ 8] [1103-ਐਫ-ਐਚ]

ਮਾਊਂਟ ਮੁੰਨੀ ਬਨਾਮ ਤਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਪੀ.ਸੀ. 114; ਸਈਦ ਮੁਹੰਮਦ ਸਆਦਤ ਅਲੀ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਮਿਰਜ਼ਾ ਵਿਕਰ ਅਲੀ ਬੇਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (30) 1943 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ 115; ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਖਲੀਲੂਰ ਰਹਿਮਾਨ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (37) 1950 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ 17; ਮਹਿਬੂਬ ਸਾਹਬ ਬਨਾਮ ਸਈਦ ਇਸਮਾਈਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (1995) 3 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 693; ਸਈਦ ਮੁਹੰਮਦ ਸਆਦਤ ਅਲੀ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਮਿਰਜ਼ਾ ਵਿਕਰ ਅਲੀ ਬੇਗ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943 ਪੀ.ਸੀ. 115; ਸ਼ਸ਼ੀਭੂਸ਼ਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਿਸ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਬਾਬੂਜੀ ਰਾਏ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1970 ਐਸ.ਸੀ. 809; ਇਫਤਿਖਾਰ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਸਈਦ ਮੇਹਰਬਾਨ ਅਲੀ, (1974) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 151: [1974] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 464 - ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

3. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਵੀਕਾਰ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੁਕੜਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਦਾਖਲਾ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਐਸਟੋਪੇਲ ਦਾ

ਸਿਧਾਂਤ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਢਲੀ ਲੋੜ ਵਜੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਤੱਥਾਂ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 50% ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। [ਪੈਰਾ 13] [1107- ਈ-ਜੀ]

4. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵ-ਹਿੱਤ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਜੋ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਪੁਰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ।ਹੁਣ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਪਰ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰੇਗੀ। [ਪੈਰਾ 14] [1108- ਬੀ-ਐਫ]

<u>ਕਾਨੂੰਨੀ ਕੇਸ ਹਵਾਲਾ</u>

ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਪੀ.ਸੀ. 114	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 9
ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (30) 1943 ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ 115	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 10
ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (3) 1943 ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ 115	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 11
(1995) 3 ਐੱਸ.ਸੀ.ਸੀ. 693	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 12
ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943 ਪੀ.ਸੀ. 115	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 12
ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1970 ਐਸ.ਸੀ. 809	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 12
[1974] 3 ਐਸ.ਸੀ.ਆਰ. 464	ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ	ਪੈਰਾ 12

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ: 2008 ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ ਨੰਬਰ 5276

ਮਿਤੀ 29.01.2007 ਦੇ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ 2002 ਦੇ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 70 ਵਿੱਚ।

ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਧਿਰਾਂ ਵਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਮੋਹਨਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ, ਵੀ. ਪ੍ਰਭਾਕਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਵਤੀ ਰਾਘਵਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਜੋਤੀ ਪਰਾਸ਼ਰ, ਐਨ. ਜੇ. ਰਾਮਚੰਦਰ, ਆਰ. ਰਘੁਨਾਥ, ਸ਼੍ਰੀਰਾਮ ਪੀ., ਸਰਥ ਐਸ. ਜਨਾਰਦਨਨ, ਕਾਸ਼ਵੀ ਦੱਤਾ, ਕੇ. ਐਮ. ਵਿਗਨੇਸ਼ ਰਾਮ, ਵਿਜੇ ਕੁਮਾਰ ।

ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ।

ਮੋਹਨ ਐਮ ਸ਼ਾਂਤਨਾਗੌਦਰ, ਜੇ. 1. ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਕੁਡਲੋਰ ਦੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 45/85 ਵਿੱਚ ਮੂਲ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹਨ। ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਭੇਜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

2. ਇੱਥੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਾਂ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਲੇਟ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਵਿਕਲਪ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਦਾ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ (ਇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਪਜਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਅਤੇ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੀ ਸੀ। ਪਜਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰ ਸਨ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਅਤੇ ਮਨੀਕਮ। ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਗਿਆਨਸੰਬੰਦਮ ਮੁਦਲਿਆਰ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਦੇ ਪੋਤੇ ਹਨ ਜੋ ਗਿਆਨਸਮਬੰਦਮ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ। ਮਿਤੀ 21.7.1912 ਨੂੰ ਪਜਾਨੀਵੇਲੂ ਅਤੇ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ) ਅਤੇ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਵੰਡ ਵਿੱਚ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਮਨੀਕਮ (ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਨਾਬਾਲਗ ਸੀ) ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਵਿੱਚ ਬਚੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਬਾਕੀ 50% ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ 1912 ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਸਮੇਂ ਮੁਕਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 3.18 ਏਕੜ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਆਫ਼ਤਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਆਦਿ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਘਟ ਕੇ 2.72 ਏਕੜ ਰਹਿ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰੇਕ ਸ਼ਾਖਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਘਟਾ ਕੇ 1.36

ਏਕੜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ 67 ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਮਨੀਕਮ ਨੇ ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵੰਡਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਏ -39 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਤੀ 5.4.1933 ਨੂੰ ਪੂਰੀ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਮਨੀਕਮ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ। ਮਨੀਕਮ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਉਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸ ਨੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਏ -2 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਤੀ 11.9.1940 ਨੂੰ ਅੱਪਾਵੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਮਿਤੀ26.2.1942 ਨੂੰ ਅੱਪਾਵੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਬੰਦਮ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਮਿਤੀ 9.2.1950 ਨੂੰ ਸੰਬੰਦਮ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਏ -3 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1965 ਵਿੱਚ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਪੋਤੇ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ 'ਏ ਸ਼ਡਿਊਲ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦਾ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਮਿਤੀ 21.12.1933 ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੋਈ ਰਿਕਾਰਡ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਅਰਥਾਤ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦਾ ਅੱਧਾ ਵਿਆਜ ਜੋ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਵਿੱਚ ਦਰਜ 2.72 ਏਕੜ ਵਿੱਚੋਂ 1.36 ਏਕੜ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ 1912 ਵਿਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਪੂਰੀ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਸੀਮਾਬੱਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਮਕਾਨ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਵਜੋਂ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। 1976 ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਸੇਬੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ 3 ਪੱਟੇ ਨੰਬਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਵੀ ਅਦਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਭਾਵ 1.36 ਏਕੜ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਿਤੀ 5.11.1978 ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਏ -40 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੂੰ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਦੱਖਣ-ਪੱਛਮੀ ਹਿੱਸੇ (ਜੋ 'ਏ ਸ਼ਡਿਊਲ' ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ) ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦਾ ਅਨੰਦ ਲੈਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮਿਤੀ 21.12.1933 ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਸਰਵੇਖਣ ਨੰਬਰ 67 ਦੀ ਪੂਰੀ ਹੱਦ ਭਾਵ 2.72 ਏਕੜ ਜ਼ਮੀਨ ਖਰੀਦੀ (1918 ਦੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 20 ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਿੱਚ) ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਮਿਤੀ 29.9.1934 ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1940 ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਸਾਲ 1975 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਪੁਥੁਮਰੀਅਮਮਨ ਮੰਦਰ, ਕੁਰਿੰਜੀਪਾਡੀ ਨੇ ਉਕਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਗਿਆਨਸੰਬੰਦਮ ਮੁਦਲਿਆਰ (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ) ਦੇ ਖਿਲਾਫ 1975 ਦਾ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 66 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੰਦਰ ਦਾ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਮੰਦਰ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਵੀ ਖਾਰਜ ਹੋ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਸ. ਕੇ. ਵੀ. ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 1289/1974 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਮਾਲਕੀ ਹੱਕ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਬਚਾਓਕਰਤਾ ਨੇ ਐਸ.ਕੇ.ਵੀ. ਹਾਈ ਸਕੂਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ

1290/1974 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦਾ ਪਿਤਾ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 1289/1974 ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 1290/1974 ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਜੂਦਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕਰਦਿਆਂ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 11.9.1940 ਅਤੇ ਮਿਤੀ 9.2.1950 ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਵਿਕਰੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਿਤੀ 5.11.1978 ਦੀ ਵੰਡ 'ਤੇ ਵੀ ਧੋਖਾਧੜੀ ਅਤੇ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਵਾਲੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਵਜੋਂ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਯਾਨੀ 1933 ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਵੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੋ ਵਾਰ ਸੁਪਰਾ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਐਲਾਨਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

3. ਪੂਰੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਕੋਰਟ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਵੰਡ ਦੀ ਵਿਕਲਪਕ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪਲਟ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ

4. ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ/ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਵੀ. ਪ੍ਰਭਾਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੰਡ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵੀ ਵੰਡ ਸਾਲ 1912 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਪਜਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਸੀ। ਸਾਲ 1933 ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵ-ਪੁਰਖਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਰਹੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚੀ ਗਈ ਸੀ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦਾ ਪਿਤਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਸਬੂਤ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਕਿ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਰਾਹੀਂ ਖਰੀਦੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦਾ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ 1933 ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਅਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੇ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰਲੇਖ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ/ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵੀ. ਮੋਹਨਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਸੀ ਮਾਲਕੀ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ

ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰੈਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਵੀਕਾਰ ਇੱਕ ਐਸਟੋਪੇਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਪਜਾਨੀਵੇਲੂ ਅਤੇ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਜੋ ਸਾਲ 1912 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵੰਡ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਰਾਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ 50% ਹਿੱਸਾ ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਾਰਸਾਂ ਯਾਨੀ ਮੁਦਈਆਂ ਕੋਲ ਸੀ। ਇਹ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰੇ ਕਿ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਅਜਿਹੇ 50% ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

5. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 3.18 ਏਕੜ (ਹੁਣ ਘਟ ਕੇ 2.72 ਏਕੜ) ਦੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੋ ਭਰਾਵਾਂ ਪਜਾਨੀਵੇਲੂ ਅਤੇ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਵਿਚਕਾਰ ਮਿਤੀ 21.7.1912 ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਜਿਸਟਰਡ ਵੰਡ ਰਾਹੀਂ ਵੰਡ ਹੋਈ ਸੀ (ਕਿਉਂਕਿ ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਸੀ) ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ 1.36 ਏਕੜ ਸੀ। ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਿਤੀ 5.4.1933 ਨੂੰ ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਮਨੀਕਮ ਵਿਚਕਾਰ ਉਪਰੋਕਤ 1.36 ਏਕੜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੰਡ ਹੋਈ ਯਾਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ 'ਏ' ਅਨੁਸੂਚੀ'

ਜਾਇਦਾਦ ਜੋ 1933 ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੀਕਮ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਹਿੱਸਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮਨੀਕਮ ਦੁਆਰਾ ਅਲੱਗ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਦੁਬਾਰਾ ਖਰੀਦਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਕੀ 50% ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਕੋਲ ਰਹਿ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਪੋਤੇ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਭਾਵ 1.36 ਏਕੜ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਕਰਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਰਾਹੀਂ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਨਿਲਾਮੀ ਮਿਤੀ 21.12.1933 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਸੁਬਰਾਯਾ ਮੁਦਲਿਆਰ ਯਾਨੀ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸੀ। ਸਈਦ ਸੁਬਰਾਯਾ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੀ ਸਾਲ 1940 ਵਿੱਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਉਹ 2.72 ਏਕੜ ਦਾ ਸਿਰਫ 50% ਸੀ ਜੋ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਕੋਲ ਸੀ ਭਾਵ 1.36 ਏਕੜ। ਬਾਕੀ 50% ਜਾਇਦਾਦ (ਭਾਵ 'ਏ' ਅਨੁਸੂਚੀ) ਜੋ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਿਆ। ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਸ਼ਨ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿੰਗ ਰਜਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2/33 ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨਬੱਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸੂਚੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ ਓ.ਐਸ. ਨੰਬਰ 20/1918 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਈ.ਪੀ. ਨੰਬਰ 2/33 ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸ ਇਸ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਉਸ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹੀ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦੀ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਸਿਰਫ 50% ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸੀ

ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੇਤਾ ਨਾਲੋਂ ਉੱਚਾ ਅਧਿਕਾਰ, ਸਿਰਲੇਖ ਜਾਂ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ। ਆਖਰਕਾਰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜੋਖਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਦਾ ਹੈ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਸਾਰੇ ਨੁਕਸਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੈਵੀਏਟ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ (ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਦਿਓ) ਅਜਿਹੇ ਖਰੀਦਦਾਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਵਿਕਰੀ ਪੂਰੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ। ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜੋ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਯਾਨੀ ਸ਼੍ਰੀ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ ਭਾਵ 2.72 ਏਕੜ ਵਿਚੋਂ 1.36. ਬਾਕੀ 50% ਯਾਨੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ' ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਸੀ।

6. ਜਿਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਉੱਠਦੀ ਹੈ ਉਹ ਸਿਰਫ ਵੰਡ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਯਾਨੀ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ 'ਏ ਸ਼ਡਿਊਲ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ ਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਸਮੁੱਚੀ 'ਬੀ ਸ਼ਡਿਊਲ' ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਕਲਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦੀ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਅੱਧੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਵੱਖਰਾ ਕਬਜ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ ਕਿ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ 2.72 ਏਕੜ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਹੈ ਜੋ 1.36 ਏਕੜ ਹੈ ਜੋ 1912 ਦੀ ਵੰਡ ਵਿੱਚ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਵੰਡ

1912 ਵਿੱਚ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਅਤੇ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ (ਪਜ਼ਾਨੀਵੇਲੂ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ) ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਤੋਂ ਵਿਰਾਸਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀ ਸੀ ਉਹ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ 50% ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਹੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਜੋ 'ਬੀ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਚੋਂ 1912 ਦੀ ਵੰਡ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਅਲਾਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅੱਧਾ ਹਿੱਸਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

7. ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕਿ 1933 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਫਾਂਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤੀ ਨਿਲਾਮੀ ਸਮੇਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਨਿਲਾਮੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਕੋਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹਿੱਸਾ ਮਿਲੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਚੋਕਲਿੰਗਮ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਫੈਸਲਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸੀ। ਜਿਹੜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਿਰਣਾਇਕ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਵੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 50% ਦੇ ਮਾਲਕ ਬਣੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

8. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੰਦਰ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 2 ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੰਦਰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ

ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਸਾਂਝਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿਚ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਲੇ ਬਚਾਓਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਕੂਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਮਾਲਕ ਸਨ। ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਦੋਵੇਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਿ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਕਤ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਸਿਰਲੇਖ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਮੁੱਖ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਤੀਜੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਉਹ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ-ਸਿਰਲੇਖ ਦਾ ਸਵਾਲ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

9. ਹਾਲਾਂਕਿ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸ ਨੂੰ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਾਡੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਦੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਹ ਹਨ ਕਿ (a) ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (b) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ

ਉਹ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (ਸੀ) ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨੋਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਗੈਰ-ਹਾਜ਼ਰ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੰਦਰ ਅਤੇ ਸਕੂਲ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਮੰਦਰ ਜਾਂ ਸਕੂਲ ਜੋ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਕਿਸੇ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਇਕਜੁੱਟ ਹੋ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਮਾਊਂਟ ਮੁੰਨੀ ਬਨਾਮ ਤਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1931 ਪੀ.ਸੀ.3 114 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ:

"ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 11 ਸਿਵਲ ਪੀ.ਸੀ., 1908 ਵਿੱਚ ਜਗ੍ਹਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਤਾਜ਼ਾ ਮਾਨਤਾ ਕਾਲੀਪਦਾ ਦੇ ਬਨਾਮ ਦ੍ਵਿਜਪਦ ਦਾਸ [ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1980 ਪੀ.ਸੀ. 22] ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਦੇਖੋ ਸੂਰਜਮੋਨੀ ਦਯੀ ਬਨਾਮ ਸੁਦਾਮੁੰਦ ਮਹਾਪਾਤਰ [ਆਈ.ਏ. Sup., ਭਾਗ 212], ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਬਿਹਾਰੀ ਰਾਏ ਬਨਾਮ ਬਨਵਾਰੀ ਲਾਲ ਰਾਏ [(1874) 1 ਕੈਲ. 144], ਰਾਜਾ ਰਨ ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਮਾਊਂਟ ਲਾਚੂ ਕੋਇਰ[(1885) 11 ਕੈਲ. 301] ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਕੋਰਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਆਪਸੀ ਮਤਭੇਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਇਸ ਸ਼ਾਖਾ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤਹਿਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਗ੍ਰਾਮ ਵੀ.ਸੀ. ਦੁਆਰਾ

ਕੋਟਿੰਘਮ ਬਨਾਮ ਅਰਲ ਆਫ ਸ਼ਰੂਸਬਰੀ [(1843) 3 ਹਰੇ 627] ਵਿੱਚ 638 ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ:

"ਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਸਿਰਫ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਫਰਮਾਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਭਾਰਤੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੇਖੋ ਅਹਿਮਦ ਅਲੀ ਬਨਾਮ ਨਜਾਬਤ ਖਾਨ [(1895) 18 All. 65], ਰਾਮਚੰਦਰ ਨਾਰਾਇਣ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ ਮਹਾਦੇਵ [(1887) 11 Bom. 216], ਮੈਗਨੀਰਾਮ ਬਨਾਮ ਮਹਿਦੀ ਹੁਸੈਨ ਖਾਨ [(1904) 31 ਕੈਲ. 95] ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 11, ਸਿਵਲ ਪੀ.ਸੀ. ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਮਾਪਦੰਡ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ: (1) ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (2) ਇਸ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (3) ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

10. ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਸਈਦ ਮੁਹੰਮਦ ਸਦਾਤ ਅਲੀ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਮਿਰਜ਼ਾ ਵਿਕਰ ਅਲੀ ਬੇਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (30) 1943 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ 115 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ:

"ਕਿਸੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਆਂਇਕ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ: (1) ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (2) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (3) ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਵਿਚ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੀ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਇਹ ਸਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ।

11. ਚੰਦੂ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਖਲੀਲੂਰ ਰਹਿਮਾਨ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (37) 1950 ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ 17 ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਉਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ:

"ਮੁੰਨੀ ਬੀਬੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਤਿਰਲੋਕੀ ਨਾਥ ਵਿੱਚ 58 ਆਈ.ਏ. 158: [ਏ.ਆਈ.ਆਰ. (18) 1931 ਪੀ.ਸੀ. 114] ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਰਹੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ: (1) ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (2) ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਚਿਤ

ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਅਤੇ (3) ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪਾਰਟੀ ਜਿਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਿਛਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਯੋਗਤਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪਿਛਲੇ ਫੈਸਲੇ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ।

(ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ)

ਮੁਹੰਮਦ ਸਦਾਤ ਅਲੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਤੇ ਤੀਜੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਦੂਜੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿੰਨੋਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ।

12. ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਦੋਂ ਮਾਮਲਾ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਸਿਰਲੇਖ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਬਕਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਜਾਂ ਸਹਿ-ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਜੇ P ਦੁਆਰਾ D1 ਅਤੇ D2 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਸਿੱਧੇ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ D1 ਅਤੇ D2 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁੱਦਾ ਹੈ ਅਤੇ P ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਤਾਂ ਫੈਸਲਾ D1 ਅਤੇ D2 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਗਲੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ

ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਜਾਂ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦੇ ਟਕਰਾਅ ਸਮੇਤ ਕੇਸ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ ਅਤੇ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਹਿਬੂਬ ਸਾਹਿਬ ਬਨਾਮ ਸਈਦ ਇਸਮਾਈਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (1995) 3 ਐਸਸੀਸੀ 693 ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਰੇਸ ਜੁਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪ੍ਰਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਚਾਰ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਅਰਥਾਤ

" (1) ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹਿੱਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;

(2) ਉਹ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਲਈ ਟਕਰਾਅ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ;

(3) ਬਚਾਓ ਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ;
ਅਤੇ

(4) ਸਹਿ-ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਪਹਿਲੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਧਿਰਾਂ ਸਨ । "

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਈਦ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਮੁਹੰਮਦ ਸਦਾਤ ਅਲੀ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਮਿਰਜ਼ਾ ਵਿਕਰ ਅਲੀ ਬੇਗ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1943 ਪੀ.ਸੀ. 115: ਸ਼ਸ਼ੀਭੂਸ਼ਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਮਿਸ਼ਰਾ ਬਨਾਮ ਬਾਬੂਜੀ ਰਾਏ, ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1970 ਐਸ.ਸੀ. 809 ਅਤੇ ਇਫਤਿਖਾਰ ਅਹਿਮਦ ਬਨਾਮ ਸਈਦ ਮੇਹਰਬਾਨ ਅਲੀ, (1974) 2 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ. 151

13. ਉਪਰੋਕਤ ਪਹਿਲੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਪਹਿਲੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਬਾਰੇ ਉਸਦੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਉਂਦਿਆਂ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਬੂਤ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਟੁਕੜਾ ਹੈ । ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਦਾਖਲੇ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਦਾਖਲਾ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਐਸਟੋਪੇਲ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਐਸਟੋਪੇਲ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਢਲੀ ਲੋੜ ਵਜੋਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਸਨੇ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਬਾਰੇ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ 50% ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਾਲਕ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।ਐਸਟੋਪੇਲ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰਾ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਹਿ-ਬਚਾਓਕਰਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਦਾਖਲਾ ਇੱਕ ਐਸਟੋਪੇਲ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਖਲਾ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਿਰਲੇਖ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਜਾਂ

ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਸਿਰਫ ਅੱਧੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਖਰੀਦੀ ਸੀ।

14. ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪੂਰਵ-ਹਿੱਤ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪੂਰੀ ਜਾਇਦਾਦ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਜੋ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਸਪੁਰਦਗੀ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਸਾਰੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਜਾਂ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਸਪੁਰਦਗੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਬਾਅਦ ਦੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਬਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਪਰ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣਗੇ ਕਿ ਉਹ ਸਾਂਝੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਏ -7, ਏ -8 ਅਤੇ ਏ -9 ਉਹ ਪੱਟੇ ਹਨ ਜੋ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਹਾਊਸ ਟੈਕਸ ਦੀਆਂ ਰਸੀਦਾਂ ਵੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਗਾਮੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਹਨ। ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲਿਆਰ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੁਦਈਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਏ -40 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੂਜੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਰਿਕਾਰਡ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਮੱਗਰੀ ਉਲਟ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਚਾਓ ਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰੇਗੀ। ਮੁਕੱਦਮੇਦਾਰਾਂ ਨੇ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਸਾਬਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 'ਏ ਅਨੁਸੂਚੀ' ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ ਭਾਵ 1912 ਵਿੱਚ ਵੰਡੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ 50% ਜੋ

ਆਖਰਕਾਰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣਸਵਾਮੀ (ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਦਾ) ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਆ ਗਈ ਸੀ।

15. ਇਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਸਾਨੂੰ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰਬਰ 70/2002 ਮਿਤੀ 29.01.2007 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਤੁਰੰਤ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਕਲਪਨਾ ਕੇ. ਤ੍ਰਿਪਾਠੀ
ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ: - ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਨ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

Prabhat Kiran, Advocate
D/923/2000
Bar Council of Delhi